

Úvodníček

Tak tu tak sedím a mám napsat cosi do úvodníčku. Ale je to drobátko problém, jelikož jsem poslední dobou spíše pasivní účastník oddílového dění. Již jsem též vynechal nějaký ten výlet (a asi nějaký ještě vynechám), což se mi za posledních deset let stalo poprvé.

Co vím je, že se blíží tábor. Pokud to nevíte, tak přihlášky jsou na klubovně. Je nutné si je vzít, vyplnit, nechat doma podepsat a opět donést na klubovnu. A tímto bych vás chtěl požádat, necht' se tak stane v co neblíží době.

K táboru též proběhne schůzka rodičů. Takže v úterý 8.6.2004 v 19:00 jsou na klubovnu zváni ti rodiče, co se o táboře chtějí dozvědět něco víc. A pokud bude zájem, bude se pokračovat promítáním a veselým vyprávěním.

Kosa

Bělá pod Bez dězem

Jednoho jarního večera na návsi před naší klubovnou vyvalil klubovní Gimli hrnc s lékárnou a v poměrně maloletné skupince jsme se vydali na hl. n. v Praze. Tam jsme se ještě dočkali Bužucha a Gizelky a už jsme si to asi tak v 17:28 štrádovali na druhé nástupisko, abychom mohli rychlíkem taženým motorovým vozem z řady 843 dojet do stanice MIBoIH,

kde jsme přestoupili na rychlík jedoucí právě přes naši cílovou stanici BpB. Pod poplašnou zprávou, že nádraží, kde budeme vystupovat, je asi za 200m, jsme se docela rychle sebrali a málem jsme výstup nestihli. Podle některých hezká paní výpravčí vlak pozdržela a my jsme zvládli pohodlně vystoupit do romantické krajinky.

Ta byla tvořena fabrikou firmy Dehtochema a jedním olezlým autobazarem m. Pod tímto bazarem vedla roura o průměru asi 80 cm a délce 20m. Snažili jsme se Bužho přesvědčit, aby to prolezl, ale marně (prý ho při pokusu něco

kouslo do nohy – pozn. Gimli). K této story se ještě ke konci vrátím.

Dále jsme pak pokračovali směrem k poměrně vzdálené škole, kde jsme vyhledali pana školníka a ten nás pustil vo vnútri (prostě dovnitř).

V naší podbělobezdzské školičce se toho mnoho od předešlých návštěv

nezměnilo, takže se na nás opět smáli veřejné záchody i kubistický tvor na zdi. Povečeřeli jsme. Kdo si nesedl měl smělu a kolující řízeček či bagetka se k němu nedostala. Ale našťestí nás bylo tak málo, že jsme si k jednomu

stolu v pohodě všichni sedli. Na menu bylo: bagetky, řízečky, barevný salám a Ažin výrobňák za příznivé 4,50,-Kč. Bohužel Bužuho majolkové brouzdaliště jsme snědli již ve Vysočanech. Ještě jsme stihli jedno akční pexeso a lekci anglického jazyka a pak už hurá do hajan.

Ráno Gimli vstal a do potravin pro jídlo zašel a nám do školy ho donesl. Vstali jsme také a při konzumaci snídaně jsme si všimli zdejší zvířátkové výzdoby. Upřímně řečeno moc výchovně to na děti působit nemůže.

Po snídani jsme se vydali na předměstí, kde drsníci pijí kolu, pijí kolu ať prší nebo sněží. Ještě malá zastávka u studánky a pak o kus dál jsme začali s tím, proč jsme vlastně na tento výlet jeli, totiž s TBZ. To je v českém překladu Turistický Braný Závod. Jak to probíhalo:

Na startu jsme si zahráli Macháčka a rozdělali oheň. U zdravotníka jsme se dozvěděli, že drobná zranění rozdrásáme, abychom byli zajímavější, u šifry stačilo ze změti písmen vyluštit slova KLOBYKA a větu PTÁK LETÍ LAHVÍ (správné řešení bylo: kobyłka a plovatka bahenní – pozn.

Gimli). U Gimliho zkouška obratnosti a ve finiši Marcelovo neodolatelné azimutové kolečko.

Když všichni doběhli, tak jsme ještě ozdobili Eidama sladkými kytičkovými razítky a pak se vydali do lesa opéci buřtíky. Když si všichni dopekli a dojedli své opečenosti, tak jsme ještě dali trochu toho fotbalku a pak okolo základového tábora

dýdžej centra prošli tunelem do jiného světa, což jsme poznali hned za rohem u

stánku s občerstvením.

Dále do Bělé jsme pokračovali stylem pohyblivého fotbalového hřiště, a když se na obzoru zjevila brána, hlavně když už

nám hru začala ztěžovat tma, tak jsme poznali, že jsme u cíle.

Před večerí jsme ještě vyzkoušeli místní telefonní síť a pak jsme si šli pošušňat na bramborách se zelím a sekanou.

Když Gimli ráno ohlásil ať vstáváme, že pro nás koupil k šišku salámku, tak jsme docela čile otevřeli očka. Ale když dodal, že ji koupil za příznivých 27,50,-, tak jsme to s tím vstáváním zase tak nepřeháněli. Ten salám se jmenoval Tygr a pocházel z masokombinátu Zřud. Byl opravdu odporný, ale když byl obložen dostatečnou vrstvou housky a pomazánkového másla, tak to zase tak špatně nechutnalo (stejný salámek se mimochodem objevil i na jarňákách – pozn. Gimli). Když jsme snídani dokončovali, tak jsme si skočili do cukrárny Labužník na chutný jahodový dortík a pak se vrátili zpět, abychom si rozdělili odměny za TBZ. V kategorii instruktorů vyhrála Anežka a hned za ní byla na krásném druhém místě Gizela. V kategorii makactva vyhrál Karosák a druhý byl Eidam. Poté, co na nás byly z okénka vyhozeny odměny, jsme šli ukázat místnímu fotbalovému týmu SK Bělá pod Bezdězem, jak se hraje fotbal. Bohužel nám na to nezbylo mnoho času, a tak jsme se za malou chvíli museli odebrat

do školy, abychom si vzali věci a odkráčeli s nimi na nádraží. A zde se vracím k výše zmiňované rouře.

Jelikož začalo mírně poprchávat, začali jsme řešit kam se před deštěm schováme. Bužu to vyřešil bravurně, a ač se mu předtím do roury vůbec nechtělo, tak teď do ní zamířil bez velkého přemlouvání a ještě s sebou vzal Gizelu, kterou protáhl tím největším svinstvem co v rouře bylo.

Na nádraží jsme ještě ranního Tygra trochu popudili v zaživacím traktu skvělou pomazánkou Matýsek. A zatímco nás veselou jarní krajinou ku Praze vezl vláček, tak v žaludku se nám odehrávaly nelitostné boje mezi Matýskem a Tygrem. A tak končí další veselá akce neohryzaných Kočovníků a také moje vyprávění. Takže:
NECHŤ NAŠE DNY JSOU ŠTASTNÉ!

Ikarus

Noční pocho I

Stalo se to v pátek. Byl hezký jarní den, a tak jsme se rozhodli jet zase jednou na výlet, ale nebyl to ledajaký výlet, byl to Noční pochod. Sešli jsme se na nádraží a

odjeli vlakem do Liběchova.

Cestou si Ikarus vyfotil pár fotek na svůj nový fotoaparát, třeba rohlík se salámem nebo oteklého průvodčího. V Liběchově jsme vystoupili a hurá do Tupadel jako

každý Noční pochod. Tam jsme se zastavili v občerstvovací stanici, kde jsme nabrali Pečeni, která kvůli bombě v metru (metro nevybuchlo, takže planý poplach) nestihla sraz. Noční pochod obvykle pokračuje, a taky pokračoval, nahoru Tupadly na nekonečnou louku. Cestou nám napsal Cval, ptal se, jak pěkně jdeme, kdyby jste

náhodou nevěděli, on nejel pod průhlednou záminkou „žesemusíučitmatiku“. Chachacha.

Pokračovali jsme nekonečným lesem, až jsme dorazili na posed k úchytkovi, ten ovšem zbourali, a tak jsme se opalovali na proměsíčněné (no, prosluněná nebyla) louce a chytali stříbro. Po cestě pořád dál a dál lesem, loukou, silnicí do údolí k převisu a už jsme doma.

Vyčerpání jsme si sedli na lavičky, ale něco tu chybělo. Aha, oheň. Chvilí jsme seděli a koukali do tmy, a pak přišel někdo, už ani nevím, kdo to byl, a oheň rozdělal. Pojedlo se pár rohlíků s výrobní vysočinou a šlo se spát.

Ráno ve dvanáct hodin (někdo si možná řekne, že dvanáct hodin není ráno, ale vždycky, když vstáváte, je ráno) jsme vstali, všichni tak posnídali a odebrali se ke studánce provést nějakou tu hygienu, teda všichni kromě Marcela, ne snad že by se nechtěl umýt, ale musel nám pohlídat věci.

Zpátky jsme byli zanedlouho, a tak se mohlo obědvat. Už byla před námi další

výprava a to na Pusták, s věcmi zůstal zase Marcel. Po složitém výstupu až úplně nahoru na skálu nám bylo prozrazeno, že máme složit oslavnou báseň na padlé v obci Tupadly, abychom si je udobřili. Naše úderná skupina, já a Péča, zvládla vše bravurně, i když nás ostatní družstva naschvál rozptylovala. Slézání dolu z té skály trvalo někomu déle než jiným, ale všichni to zvládli a mohli jsme vysvobodit černokněžníka Zuzanu oblíbenou hrou na schovku. Poté byla zadána zálučná hádanka a po vyluštění se šel hledat poklad, který jsme našli samo sebou taky my, ale jak nám nakázal pan Mumie, poctivě jsme se se všemi rozdělili.

Pak se začalo strašlivě zatahovat, a tak byl čas se navrátit zpátky pod převis. Asi tak v sedm hodin se na nás přijel podívat Kosa s Hanykou, zavzpomínali jsme na staré časy a zjistili, že všechny sruby, kde Kosa pobýval v sedmnácti letech na Silvestra vyhořeli. Přijeli autem a jestli jste někdy byli na nočňáku, tak jistě víte, že je

tam „pěknej“ kopec na cestu. To, jak to Kosa zvládal, natočil a zvětčil Marcel na kameru (teda jestli jste si všimli, tak má Kosa po vylětě z Mělníku něco s kolenem, a tak má ortézu a berle, což mu drobně stěžovalo výstup) A už tu byl zase spánek.

Ráno se vstávalo a snídalo dřív, aby se stihnul ještě vlak. Sbalilo se a vyrazilo do Osinalic, kde nás upoutali jakési

kachnohusy, tedy krk kachny a tělo čehosi, a ještě křížení holubi s papouškama. Po provedené hygieně jsme šli nekonečnou cestou do Tupadel, tam jsme řekli oslavné básně na padlé. Rozhodlo se, že zpátky půjdeme přes Hada a cestou se naobědváme, a stalo se tak. Když jsme došli k Hadovi, tak jsme ještě vyrobili černokněžníky, povětšinou z písku. Došli jsme šťastně do Liběchova, na vlak nasedli, v Ústí nad Labem přestoupili a dojeli do Prahy na Hlavní nádraží a všichni domů.

Prckoška

Ikarusovo okýnko

Ahoj lidstvo, evrybády, pojdte se vozit, pojdte se bavit:

„Ty Franto, takhle brzo a ty už jsi zase ožralej?“

„Ale né, to je ještě od včerejška!“

Stěžuje si žena sousedce: „Hele podívej, tohle je můj manžel, von se mi chudák přes noc změnil v psa a ještě navíc náš pes zmizel!“

Terorista klepe na nebeské brány a Petr na něj vykoukne a praví: „Tebe tady nechcem, ty jsi spáchal spoustu hříchů.“ On na to: „Já k vám nechci, já jen že máte deset minut na evakuaci.“

Černý muž v pekárně si přeje chleba a prodavač se ho ptá: „Černý nebo bílý?“ Ten na to: „Chlape neštvěte mně!!“

„Tatí, kup mi velblouda!“ Tatínek: „Ale prosím tě, čím ho budeme krmit?“ Synek: „Já myslím toho ze ZOO, ten se krmit nesmí.“

Tak to by snad pro tentokrát mohlo stačit, tak Tšúz vuit!

Historka ma gistra vitae

Tak je tu zas jeden zaručeně prošlý noční, a jak se zdá stále oblíbený, pochod. Tedy Noční pochod 1994. Nu, tak si poslechněte, přečtěte, nebo tak něco, i tuto poučnou příhodu:

Víkend 28.4.-2.5. je naprosto ideální pro noční pochod (jak se zdá, oblíbenost neklesá nejen u samotného „Nočňáku“, ale i u data). A to už ne do nějaké vyhřáté tělocvičny ale VEN, do zimy (tato položka je také splňována skoro každoročně). Rozjeli jsme se opět do Liběchova. Sešli jsme se o kapánek později, než je zvykem, a tak jsme se okamžitě vydali na Smíchovské nádraží, kde na nás čekali

ostatní. Liběchov nás přivítal tradiční čmoudící továrnou, ale počasí bylo celkem prima. A poněvadž jsme museli dát nějaký náskok Ruprechtovi s Kastelánem, kteří vstříc noční tmě odvážně vyrazili za účelem přípravy noční hry, krátili si ti čilejší mezitím čas volejbalem. Poté nám Qwasha přečetl úryvek vyprávění, jehož zbytek jsme se dozvěděli na strastiplné cestě do Osinalic. Neopomněli jsme samozřejmě (jako správní Kočovníci) navštívit hospodu v Tupadlech. Ani toto zdržení nám nezabránilo do Osinalic dorazit. Po

Ikarus

příchodu jsme ulehli a už jsme spali, nehledě na to, že se schyluje k dešti (starý dobrý převis). Ráno (ze svých zkušeností, a vzhledem k pokračování věty, bych to ránem zvala jen opravdu omylem) ihned po probuzení, které se zapříčinilo velké vedro, vylézali jsme ze spacáků a o slovo se přihlásil žaludek. Poté, co každý snědl své speciality, nastal kratší polední klid (tak vidíte), při němž byly čteny horory. A aby nebyl celý den proflákán, započala asi v 16:30 hra, jejímž netradičním námětem bylo hledání vlajek. A tak rozdělení do dvou skupin jsme se vydali do zdejších krajů, abychom si vyznačili svá herní území. Někdo si při hře zahrál, ale byli tu i tací, kteří pouze odpočívali. Hra skončila již za půl hodiny, ale někteří byli v lese odříznuti od ostatních, a tak se o konci hry dozvěděli až za 3 hodiny (při dnešním počtu dětí by asi byl velký problém, kdyby se 2 ztratily, to už by žádné ve hře nezbylo). Počasí se nám trochu zkazilo, a tak si někteří změkčilci postavili pařeniště. A protože oběd byl z technických důvodů vypuštěn, docela jsme uvítali odpolední svačinku. Nu, a po večeři jsme si zapěli pár známých písní. Potom jsme šli s chutí na kutě. V neděli ráno (to už by se dalo věřit) si ti hladovější ukuchtili snidani. Poté se tradičně vyrazilo na vlak do Liběchova. Zde nám působila velké nepříjemnosti paní pokladní Vrlá (patrně dosti nevrlá). Nechtěla za žádnou cenu prodat dětské lístky bez průkazky, a tak i děti jasně vypadající na 6 let museli. Takže ač bez peněz, tak plní dojmů, dorazili jsme šťastně do Prahy.

Tak, to je celé to poučné povídání, tak se těšte na příště...

Anežka

Pranostikon

Hepčik! Nu, trošku jsem nám nastydla. Za to může počasí, ještě že máme ty pranostiky! A jaké že nám přináší květen?

Březen - za kamna vlezem, duben - ještě tam budem, trnopak - z kamen fuk.

Mokrý máj - chleba hoj.

Májová vlažička - naroste travička, májový deštiček - poroste chlebiček.

V máji hřímoty nedělají trampoty.

No, tak uvidíme, jestli bude pršet, tak určitě bude hodně trávy a chleba. Hlavně ta tráva aby byla. Na čem bychom potom venku spali, když by nebyla tráva? Takže neuhulálejte na déšť. Jen ať pěkně prší! Smrk, frk, pchrk. Chrrr. No, jo. Jen ať prší.

A víc toho moje žába neví. Vlastně se mi dneska ještě uráčila říct o počasí, ale musela jsem ji donést až k Vltavě. Jinak by se mnou vůbec nepromluvila. A co mi řekla? „A co takhle oslavit nějaký ten svátek? Nebo narozeniny?“ „A kdo že bude v květnu oslavovat? Prckoška! Za přece slaví narozky 3. května, ne? Tak, Jano, všechno nejlepší! Pár dní po Janě bude taky slavít Jake, a to přesně 9. května. Dokonce si může přituknout s Boháčem, protože ten bude oslavovat hned den potom.“ A víc toho moje žába neví. Vlastně se mnou nechtěla moc mluvit, takže jsem ji musela donést až k Vltavě. Hrozný. Žáby, aby dobře předpovídaly počasí, se musí pořádně rozmazlovat. Radši se podívejte na Míšinku Dolinovou, nebo ještě líp uděláte, když si přečtete PRANOSTIKON! Když reklama, tak reklama, ne? Na závěr se s váma všema rozloučím kurdským příslovím: „Když už se nemůžeš vyhnout, vezmi vandráka na vůz, ale ranec ať si nese sám.“

Že vám dneska ani nescházely ty svátky, co? Dobře, dobře. Půjdu probudit multifunkční žabu. Žába říkala, že 1. května oslaví svátek Valburga – mocná ochranitelka. Hned 2. května podle německého kalendáře slaví Atanas – nesmrtelný. A 7. května si může něco přát (až bude sfoukávat svíčky na dortu) Stojan – ať zůstane živ, toť význam jeho jména. A znáte nějakou Gemu? Jestli jo, tak na ni

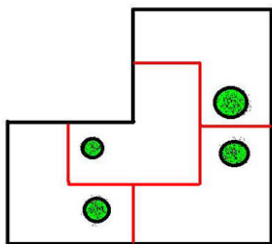

nezapomeňte 12. května. Její jméno se vyskytuje v maďarském kalendáři a znamená drahouk. A 16.května? Kdo slaví svátek 16. května? Přece Hovard! A význam? Tedy...Hovard...pevný, jasný rozum. Frk, smrk, pchrk. Ehm, můžem pokračovat. Co takhle Aglaja? Zářivá, krásná...bude slavít 14. května podle maďarského kalendáře. Začala jsem 1. květnem, tak skončím taky posledním. A květnem 30., nebo 31.? Tak jo, no. Možná jste chytřejší než moje žába, ale určitě nevíte, kdo dostane dort k svátku, že ne? Tak já vám to teda vyřídím od mojí žáby. Tedy Petronila, která navíc ještě slaví 17. srpna. Víc toho zřejmě z mojí žáby nedostanu, ale...POZOR! Žába se vám rozhodla ještě říct, moment, teď jí moc nerozumím. Chrápe? Ne, ne.Takže svátek v květnu má i Ivo, Beáta a Jana. Teď tedy žába už opravdu chrápe.

Gizela (autorka je pranostoložka)

Lušťenky

Jsem ráda, že jste nepřehlédli můj jedinečný odstavec, který už se těší, jak vám dnes zase ukáže. A co že to bude ukazovat? Tak nejprve si

můžete prohlédnout řešení pozemkového problému z březnového Týpka, které jsem do minulého Týpka zapoměla umístit. Omlouvám se všem, kteří se minule na řešení těšili. O to víc,

ředpokládám, se na něj těšíte dnes. Pak tu pro vás mám opět nějaká přísloví. A na ty se vrhneme právě teď.

1) *Ztráta prostorového vnímání není na závadu suverenitě nad osobami touto ztrátou ještě více postiženými.*

2) *Pocituje se absolutní absence výroku, jehož pravdivostní hodnota je rovna nule.*

A na závěr tu mám pro někoho jednoduchou, pro někoho nudnou a pro někoho zajímavou otázku z vašeho vlastního jazyka: *Od ctnosti je 1. pád ctnost, jaký je 1. pád od cti?* Kdo to vymyslí, ať neváhá a přispěje do bedničky B. A to je ode mě pro dnešek vše, těším se na květen. Ještě jedno upozornění. Řešením druhého přísloví si vážně nejsem jistá. Máte-li lepší nápad, napište do bedny.

A řešení: 1) mezi slepými jednooký králem; 2) Nikdy neříkej nikdy

Mořče

Neváhej a fo!

Touto výzvou k aktivitě vás vítám u dalšího fotomystifikačního článku. Jaro už nám jede na plný výkon a hokej taky, ačkoliv se jedná spíše o zimní sport. Ale coby, alespoň je kam se jít ochladit, pokud se vám ovšem z hokeje nevaří krev. Navíc, pokud nedošlo k nějaké změně od té doby, co jsem tento článek napsal, se můžete považovat za občana Evropské unie. Proto jsem si na dnešek připravil takový „globalizační“ příspěvek.

Že nadnárodní společnosti ovládají kdeco, to asi nikoho nepřekvapí. Naše redakce ale zjistila, že v současné době ovládají už i Ikaruse! Jak je vidno z fotografie, podepsal smlouvu s jednou nejmenovanou firmou a zavázal

se k propagaci jejích výrobků. Konkrétně se jedná o zmrzliny. Vedení společnosti totiž usoudilo, že původní slečna (na obrázku vlevo) dostatečně neoslovuje cílovou skupinu a že je tedy třeba získat nového maskota, který by byl velmi žravý a dokázal se přiblížit usmívat. V náročném konkurzu zvítězil Ikarus, za sebou nechal takové soupeře jako Sněžného muže, Miloše Zemana či Maxipsa Fíka. Při následném pokusu o první reklamní fotky nastal malý problém a sice ten, že Ikarus pozřel veškerou zmrzlinu dříve, než ho kdokoliv stihl vyfotit. Tuto překážku se naštěstí podařilo odstranit a tak byl Ikarus vyfocen s dřevěnou maketou. I přesto se mu podařilo ji okousat. Ikarus se však z neznámých důvodů snaží tuto svoji reklamní aktivitu všemožně zatajit. Na naši otázku, zda nám může k fotografii podat nějaké detaily, nám odpověděl, že se vůbec nejedná o reklamu na zmrzlinu, nýbrž o propagaci příštího výletu a přítomný slogan „Rozbal to...“ se vztahuje na rozbalení si USky. Přítomnost zmrzliny však vysvětlit nedokázal. Pokud to tedy shrnu, je jasné, že v EU musíme být připraveni na všechno.

Marcel

B.B. King & E. Bod

Tak vás tu dnes vítáme v bodovacím hrnci. Ale doslova. Nebo snad pod pokličkou? Nic se nestalo (*ale stalo!*). Nic moc se nestalo. Byla dopsána na digitální listinu bodů Dona neboli Vana, pro každého podle jeho gusta. Stále v čele pelotonu je Helut, ale na paty mu už nešlape Ika-rus, nýbrž Ejdam (kompromis). A Špica se pomalu vyrovnává (bodama). Kupodivu si Kamzíci stále drží svůj několikadesítkový náskok. *Ale to přejde.* Uvidíme. A jelikož máte všichni moc málo bodíků, tak se pořád snažte ať nejste poslední.

Pan Karel (Vigo) a Pan Pepa (Bužu)

DRUŽINY

1	Kamzíci	173
2	Orlíci	137
3	Tygři	120
4	Delfini	89
5	Zubři	31
6	Pantefi	21

JEDNOTLIVCI

1	Helmut	(TY)	307
2	Eidam	(KA)	295
3	Ikarus	(OR)	292
4	Jana	(DE)	259
5	Cvalda	(KA)	244
6	Berenika	(OR)	219
7	Pečeně	(DE)	215
8	Babča	(OR)	161
9	Jake	(KA)	150
10	Sebastian	(ZU)	109
12	Jakub	(OR)	97
11	Míťa	(PA)	85
13	Tomáš	(PA)	73
15	Dona	(DE)	51
14	Matěj	(ZU)	50

Poznej Prahu 6

Bývalou hájovnu v oboře Hvězda pár lidí poznalo a jelikož se blížíme s touto soutěží do finále tak dnes něco opravdu těžkého.

